

1

Al vijftien jaar lang was De Roze Kaketoe het populairste danscafé van de omgeving bij de jeugd. Niet omdat het pand en zijn inrichting de fantasie prikkelden door allerlei vernuftige en moderne hoogstandjes. Integendeel, het interieur was eerder eenvoudig en voorspelbaar: houten vloeren en een lange gepolijste bar. Aan de muur hingen blauwe neonreclames en ingelijste lp's van artiesten die de meeste jonge bezoekers zelfs niet kenden. De statafels stonden in een halve cirkel rond de dansvloer en langs de wanden stonden smalle banken, bekleed met donker kunstleer. Het was meer de beveiliging, of beter gezegd het gebrek aan beveiliging, wat de tent zo aantrekkelijk maakte. Er werd nauwelijks naar identiteitsbewijzen gevraagd, en dat lokte de nodige tieners naar het feestgedruis.

Op een zaterdagavond in mei zat het danscafé De Roze Kaketoe, zoals elke zaterdagavond, weer stampvol. De achterdeuren stonden open. Het was er benauwend warm, maar dat leek de feestgangers niet te storen. Gekleurde lichtstralen waaierden de ruimte door. De lichtstralen bleven enkele minuten boven de dansvloer hangen om daarna via het plafond te verdwijnen in het niets.

‘Angie, Angie, Angie...’ Het gejoel zweepte de gemoederen op. Angela stak grijnzend haar vinger in de lucht om haar publiek duidelijk te maken dat ze kregen waar ze om vroegen. Ze gooide haar hoofd achterover en zette het glas aan haar lippen. Met verhitte gezichten dromden de toeschouwers om het meisje heen. Ze klaptten in hun handen om het ritme aan te geven. Steeds sneller en sneller. Bulderend gelach, schreeuwende stemmen. ‘Angie, Angie...’

Angela wiegde met haar heupen op de maat van het gejoel terwijl het geelblonde vocht langs haar kin op haar borst droop en haar t-shirt doordrenkte. Het was haar vierde glas al dat ze, tot groot vermaak van haar vrienden, naar binnen klokte. Het gejoel zwol aan toen het laatste restje bier haar keel binnengleed. Angela stak triomfantelijk het glas in de lucht en probeerde tegelijkertijd krampachtig het zuur dat in haar keel omhooggleed weg te slikken. Haar knieën knikten en leken het te gaan begeven. Ze greep zich vast aan de breedgeschouderde knul die tegenover haar stond. Hij legde zijn hand op haar kont en keek zijn vrienden aan alsof hij zojuist de hoofdprijs in de wacht had gesleept. Slikkend toverde Angela een gemaakte glimlach op haar lippen. De zaal begon te tolleren en haar benen leken wel van rubber. Een nieuwe lading zuur kroop in haar slokdarm omhoog en ze sloeg paniekerig haar hand voor haar mond om te voorkomen dat het eruit kwam. Ze probeerde zich los te rukken, maar de jongen was niet van plan om zijn prijs zonder slag of stoot op te geven. ‘Blijf nog even, Angie,’ zei hij vleierend. Hij greep haar arm vast en op dat moment ontsnapte een lading braaksel tussen haar vingers. Met een schreeuw van afgrijzen brak de kring open en Angela strompelde weg. Het braaksel sijpelde langs haar handen omlaag en ze kreunde van ellende.

Handen duwden haar in de richting van de hal. Ze botste tegen een van de statafels en verloor bijna haar evenwicht. Ze zocht steun bij een pilaar en voelde een volgende lading zuur opkomen. Een hand greep haar vast en trok haar mee de toiletruimte in. Angela zakte door haar knieën en het braaksel belandde in de toiletpot. Water vermengd met urine spatte op in haar gezicht. Haar maag trok opnieuw samen en nog een lading kots plonsde in het water. ‘Ik ga dood,’ jammerde ze en ze viste haar natte haren uit het toilet. Ze liet haar hoofd rusten op de rand van de toiletpot en probeerde weer bij haar positieven te komen.

Ze had zich laten opfokken. Ze beet nijdig op haar lip. Het was allemaal de schuld van Fred, met zijn idiote spelletjes. Hij had beweerd dat hij meer kon drinken dan een meisje en Angela wilde zich niet laten kennen. Maar Fred was pas rond twaalven aangekomen en zij had toen al enkele mixjes op. Logisch dat hij na vier biertjes nog rechtop stond. Puffend en slikkend haalde ze adem. ‘Angie, gaat het?’ Angela wapperde met haar hand als teken dat ze met rust gelaten wilde worden. ‘Ik kom zo,’ gromde ze. De deur sloeg dicht en de geluiden verstomden.

Na vijf minuten kwam ze trillend overeind. Ze schuifelde naar de wastafel en draaide de kraan open. Met een zucht bestudeerde ze haar gezicht in de spiegel. Haar mascara was uitgelopen en had grillige lijnen over haar gezicht getrokken. Met de mouw van haar shirt veegde ze het zwart van haar wangen. Ze liet het koude water over haar polsen stromen en plensde een handvol in haar gezicht. Gulzig dronk ze wat water uit de kom van haar hand. Daar knapte ze iets van op. Ze leunde met haar rug tegen de muur en sloot haar ogen. De misselijkheid trok weg en langzaam stabiliseerde haar hartslag zich. Nog vijf

minuten, hield ze zich voor. Dan voelde ze zich weer als vanouds.

Waarom liet ze zich toch telkens weer gek maken? De avond was net begonnen en ze stond nu al te tolleren op haar benen. Misschien moest ze het een paar uurtjes rustig aan doen en alleen nog spa drinken. Ze kon vanavond niet bij Rianne blijven slapen, wat betekende dat ze naar huis moest. En daar kon ze niet dronken aankomen. Haar ouders gingen beslist door het lint. De ouders van Rianne maakten er nooit een probleem van als ze dronken was. Zij begrepen tenminste dat jongeren zich wel eens wilden uitleven. Maar haar ouders waren zo bekrompen. Een jointje, alcohol en zelfs roken was bij haar thuis taboe. Waarschijnlijk kwam het ook door hun werk. Haar vader was politieagent en haar moeder werkte in het ziekenhuis als verpleegkundige. Ze werden dagelijks geconfronteerd met comazuipers, junks, baldadige vechtersbazen en dealers op parkeerterreinen. Maar voor Angela was het een kwestie van vertrouwen. Zolang ze het onder controle had, was er niets aan de hand. Het was toch normaal dat ze op haar leeftijd plezier wilde maken? Niemand uit haar vriendenkring had ouders die daar moeite mee hadden. Vooral haar moeder behandelde haar als een klein kind. Verontwaardigd inspecteerde Angela voor de laatste keer haar make-up en trok toen de deur open. In de hal voelde ze de kou via de openstaande deuren binnenwaaien. Ze weifelde en stapte naar buiten. Ze hief haar hoofd omhoog en liet de wind door haar haren spelen. Hoorbaar snoof ze de frisse lucht naar binnen.

‘Gaat het?’ Freek stond plotseling naast haar en legde zijn arm rond haar schouder. Geïrriteerd schudde ze het gewicht van zich af. Ze mocht Freek niet. Hij was rond de dertig en had

halflang haar dat meestal in een staart gebonden zat. Hij reed in een dure BMW en was op bijna elk feestje wel aanwezig, waarbij hij met zijn machogedrag indruk probeerde te maken op de meisjes.

‘Nou even niet!’ snauwde Angela en automatisch zette ze een stap opzij. Ze wankelde en hij lachte.

‘Doe niet zo onaardig. Volgens mij heb je te veel gedronken.’

‘Dat klopt! Ik heb de hele boel ondergekotst, dus als je het niet erg vindt... Ik ben liever even alleen.’

‘Moet ik je naar huis brengen?’

‘Nee, laat me nou maar. Het komt vanzelf wel goed.’

Hij grijnsde zijn spierwitte tanden bloot. ‘Je kunt ook bij mij overnachten. Ik heb nog wel een logeerkamertje vrij.’

‘Ik dacht het niet.’ Ze draaide haar hoofd weg.

‘Moet ik iets te drinken voor je halen?’

Met een zucht keek ze hem aan. Zijn gedram begon haar te irriteren en toen hij dichterbij kwam gaf ze hem een duw.

‘Sodemieter op.’

‘Angie?’ Gino verscheen in de deuropening en keek Freek onderzoekend aan. ‘Kom je of blijf je liever buiten?’

Haar gezicht klaarde op. ‘Nee, ik ga met je mee.’ Ze stak haar arm door die van Gino en liep wat onvast met hem mee de feestzaal in. Ze werd toegejuicht.

Triomfantelijk keek Fred haar aan. ‘Ik zei toch dat ik van je zou winnen?’

‘Ik ben geen bierdrinker,’ schoot Angela in de verdediging. ‘Ik word kotsmisselijk van bier. Ik heb liever een Bacardi Breezer of een mix.’

‘Wijvendrank,’ vond Fred en hij kreeg joelend bijval van de rest.

‘Tuurlijk. Ik denk dat jij na twee Breezers al omvalt,’ pareerde Angela.

‘Wedden van niet?’

Uitdagend stak Angela haar kin in de lucht. Deze weddenschap ging ze met gemak winnen. Fred wapperde met zijn hand door de lucht. ‘Vincent, haal even twee Breezers.’

2

‘Dames eerst,’ zei Fred grijnzend terwijl hij het glas met Bacardi van Vincent overnam.

‘Doe niet zo lullig.’ Gino gaf Fred een stomp op zijn bovenarm. ‘Laat haar even bijkomen. Jij eerst.’

Fred haalde nonchalant zijn schouders op en nam een flinke slok. Zijn gezicht betrok toen het zoete goedje naar binnen gleed en afkeurend maakte hij een smakkend geluid. ‘Gatver, het is net suikerwater.’

Angela deed een schietgebedje en hoopte dat haar maag niet zou protesteren. Ze nipte voorzichtig aan haar Breezer. Het smaakte prima. Ze lachte, nam een teug en keek Fred toen afwachgend aan.

‘Kom op, man,’ spoorde Vincent zijn vriend aan. ‘Nog een paar slokken.’ Fred kreeg een por van een van de jongens die achter hem stond. ‘Drink op.’

‘Rustig maar,’ bromde Fred geïrriteerd. Fred was met zijn eenentwintig jaar de gangmaker van de groep. Een echte lefgozer. Hij was altijd van de partij als er iets te beleven viel en zijn ideeën waren soms wat gewaagd en ondoordacht. Maar dat maakte hem juist zo geliefd bij zijn vrienden. Hun groepje be-

stond uit zes jongens en twee meisjes, onder wie Angela. Fred wist precies hoe hij haar moest bespelen om haar zo ver te krijgen dat ze aan zijn weddenschappen deelnam. En liever zij dan een van zijn vrienden, want met Angela was de kans veel groter dat hij de weddenschap zou winnen. Dat zij daarvoor wel het onderspit moest delven, zag hij niet als een probleem.

Fred rechtte zijn rug en sloot zijn ogen terwijl hij de inhoud van zijn glas achteroversloeg. Er klonk gejuich en handen sloegen prijzend op zijn schouder.

Het was nu de beurt aan Angela. Er speelde een uitdagende glimlach om haar lippen. Ze wachtte tot de gemoederen bedaard waren en dronk toen langzaam haar glas leeg. ‘Kinderspel, mietje!’ riep ze.

Fred klemde zijn kaken op elkaar en bestelde twee nieuwe drankjes. Vanuit zijn ooghoeken observeerde hij zijn vriendin. Haar gezicht was rood en ze stond behoorlijk onvast op haar benen. Hoeveel kon ze nog incasseren? Eén, hooguit twee glazen en dan ging ze neer, schatte hij. Dat was te hopen, want de Bacardi viel hem zwaar. Hij had het beter bij bier kunnen houden. Misschien kon hij wat smokkelen. Hij hief lachend zijn glas in de lucht, sloeg Vincent vriendschappelijk op de arm en begon toen luidkeels het volkslied te zingen. De groep deed uit volle borst met hem mee. ‘Wilhelmus vahan Nahassouwen, ben ik van Duihuitsen bloed.’ Fred zwaaide met zijn glas door de lucht en het vocht vloog in het rond. Dat was weer een slok minder. De Bacardi sijpelde langs zijn hand omlaag.

‘Wilhelmus...’ Hij wankelde en hield zijn glas schuin. Het glas was nog voor de helft gevuld en hij zette het snel aan zijn lippen, voordat de anderen zijn geslepen trucje doorhadden. Morsend dronk hij zijn glas leeg en hij proestte toen de Bacardi

in zijn kraag gleed. ‘En dat was glas twee,’ schalde hij door de zaal. Hij hoste samen met Rogier en Ed de dansvloer over. Zijn hoofd bonkte en hij kreeg het zo warm dat zijn rug doornat werd.

Angela staarde in haar volle glas.

‘Geef het nou maar op.’ Gino probeerde met een bezorgd gezicht haar glas af te pakken.

‘Bemoei je er niet mee,’ snibde Angela met een dikke tong. Ze wilde hem wegduwen maar sloeg mis. Met een snel gebaar veegde ze haar natte haren uit haar gezicht. ‘Ik weet wat ik doe. Ik ben de kampioen van... van dinges... en ik ga dit winnen, stelletje fuckers.’ Ze stak haar tong uit naar het hossende drietal en nam een slok. Hysterisch begon ze te lachen. ‘Wat een... troep... Wilhelmus van Nasi...houwen...’ Ze sloeg de inhoud van haar glas in één slok achterover en zakte toen door haar knieën. Het glas gleed uit haar handen en onhandig probeerde ze zich aan de rand van de tafel vast te klampen. Ze gilte en de tafel wankelde onder haar gewicht.

‘Shit...’ Gino greep haar vast en hield haar rechtop. ‘Pas je op?’

‘Ik voel me...’ Ze probeerde weer op eigen benen te staan, maar ze leek wel verlamd. Haar armen, haar vingers, voeten, benen. Heel haar lichaam weigerde dienst. In de verte hoorde ze het gelach en geschreeuw. Haar ogen draaiden weg en haar hoofd klapte achterover tegen Gino’s borst. Als een lappenpop gleed ze uit zijn handen en belandde op de grond.

‘Angie? Angie...’ Gino knielde naast haar neer en tikte voorzichtig met zijn vlakke hand op haar wang. ‘Angela!’ Hij trok haar wat overeind en duwde de nieuwsgierige toeschouwers die zich om hen heen hadden verzameld weg.

‘Vincent, help even.’

Vincent greep Angela’s enkels vast en tilde haar enkele centimeters op.

‘Is ze *out*?’ Fred begon te joelen en stak zijn handen in de lucht. ‘Johooo, wat is die Angie stil, wat is die Angie stil,’ zong hij luid.

Er werd gelachen terwijl Vincent en Gino het slappe lichaam naar de gang sleepten.

‘We leggen haar bij de deur, dan krijgt ze wat frisse lucht,’ brulde Gino boven het feestgejoel uit. Hij schrok toen Angela’s hoofd op de grond bonkte. ‘Til haar wat hoger op, eikel!’ schreeuwde Gino.

‘Ze is loodzwaar,’ gromde Vincent terug.

‘Leg haar op de houten bank naast de garderobe,’ opperde Rogier, die achter het tweetal aan was gelopen. ‘Wacht maar even...’ Hij schoof een rij helmen opzij, omklemde Angela’s heupen en trok haar lichaam op de bank.

‘Hier ligt ze goed. Wie blijft er bij haar?’

‘Hoezo?’ Afkeurend keek Vincent Gino aan. ‘Ze kan hier best alleen blijven. We komen om de beurt kijken hoe het met haar is. Ik heb geen zin om voor babysit te spelen.’

‘Dat kan makkelijk,’ vond Rogier ook en hij knikte met zijn hoofd in de richting van de zaal. ‘Kom nou maar. Je doet net alsof het de eerste keer is dat ze *out* gaat. Ze moet even bijkomen.’

Met tegenzin volgde Gino zijn vrienden naar de zaal.

‘Hé!’ Freek greep Vincent bij zijn arm. ‘Hoe lang ligt Angela al in de hal?’

Vincent haalde zijn schouders op. ‘Dat moet je aan Gino vra-

gen. Hij houdt haar in de gaten,' schreeuwde hij hem in het oor.

Freek zocht in het rond en vond Gino op de dansvloer. Hij beende op Gino af. 'Angela is nog steeds buiten westen. Hoe lang ligt ze daar al?'

'Ik ben een kwartier geleden gaan kijken en toen leek alles oké. Hoezo?'

'Alles leek oké? Jullie dumpen haar in de gang en dan is alles oké? Waarom hebben jullie de manager er niet bij gehaald? Ze heeft een arts nodig.'

Gino fronste zijn wenkbrauwen. 'Nee, man. Dan komt ze in de problemen!'

'Ze zit waarschijnlijk al in de problemen. Mooie vriend ben jij!' beet Freek hem toe. Hij draaide zich om en stak de dansvloer over. Gino trok aan zijn t-shirt en probeerde hem tegen te houden. Maar Freek was sterk en sleurde de jongen met zich mee terwijl hij zijn telefoon uit zijn broekzak viste.

'Wat ga je doen?' schreeuwde Gino met een verhit gezicht. Pas in de hal liet hij Freek los.

'Iets wat jullie al veel eerder hadden moeten doen. Een ambulance bellen.'

'Doe normaal, man. Er is niets aan de hand. Ze komt zo weer bij.'

'Hoe lang ligt ze hier al?'

Gino trok nerveus met zijn mond en keek naar zijn vriendin, die nog in dezelfde houding als ze haar hadden achtergelaten op het bankje lag. 'Een halfuurtje, een uurtje?'

'Echt niet. Volgens mij ligt ze hier al langer.' Freek tikte op haar wang, maar er kwam geen reactie. Hij veerde overeind toen hij plots een vrouwenstem in zijn oor hoorde. 'Ja, met Freek de Lang. We hebben een ambulance nodig.'

Gino trok wit weg en rende de hal uit, de zaal in. ‘Fred! Vincent... Rogier... Ed!’ Paniekerig keek hij in het rond. Hij moest die kerel tegenhouden. Waar waren zijn vrienden gebleven?